

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 1658/21
7.4.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судије Драгане Миросављевић, председника већа, Ирене Трифуновић Радуловић и Јасне Беловић, чланова већа, у парници тужиоца АА са пребивалиштем у ..., чији је пуномоћник Владан Б. Радојевић, адвокат из Београда, улица Макензијева бр. 78, против тужене Републике Србије-Министарство правде, Виши суд у Панчеву, чији је законски заступник Државно правобранилаштво РС, Косовска број 31, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду П 2780/19 од 22.12.2020. године, у седници одржаној дана 07. априла 2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду П 2780/19 од 22.12.2020. године.

ОДБИЈА СЕ као захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 2780/19 од 22.12.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужена обавезе да му на име трошкова кривичног поступка исплати 9.843.100,00 динара са законском затезном каматом од 29.06.2017. године до исплате, као и да надокнади трошкове парничног поступка. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 109.500,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Тужилац је благовремено изјавио жалбу против наведене пресуде из свих законом прописаних жалбених разлога.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу члана 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр. 72/11, са изменама и допунама) Апелациони суд је оценио да жалба тужиоца није основана.

У поступку пред првостепеним судом није учињена нека од битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1-3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности. Неосновано се пресуда жалбом тужиоца побија због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП будући да је изрека пресуде разумљива, не противречи сама себи, нити разлозима пресуде, пресуда садржи разлоге о битним чињеницама који су јасни и непротивречни, о битним чињеницама не постоји противречност између онога што се у разлозима пресуде наводи о садржини исправа, записника о исказима датим у овом поступку и самих тих исправа, записника и изведених доказа, те пресуда не садржи недостатке због којих се не би могла испитати.

Према утврђењу првостепеног суда пресудом Окружног суда у Смедереву К 8/04 од 27.12.2004. године тужилац је оглашен кривим због кривичног дела убиства подстрекавањем и кривичног дела недозвољеног држања и ношења ватреног оружја и осуђен је на јединствену казну затвора у трајању од 40 година у коју казну му је урачунато време проведено у притвору. Пресудом Вишег суда у Панчеву К 6/15 од 12.09.2016. године која је постала правноснажна 29.06.2017. године, а у поступку по захтеву за понављање поступка, утврђено је да је пресуда Окружног суда у Смедереву К 8/04 од 27.12.2004. године остављена на снази у делу у којем је тужилац оглашен кривим за кривично дело недозвољеног држања и ношења оружја и осуђен на казну затвора у трајању од једне године у коју му је урачунато време проведено у притвору, док је пресуда стављена ван снаге у делу у којем је тужилац оглашен кривим за кривично дело тешког убиства у подстрекавању из члана 114 став 1 тачка 9 у вези са чланом 34 став 1 КЗ РС и тужилац је ослобођен од оптужбе да је извршио наведено кривично дело. Решењем Вишег суда у Панчеву К 6/15 од 12.09.2016. године на основу члана 265 став 1 Законика о кривичном поступку одлучено је да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда, да трошкови браниоца по службеној дужности, адвоката Петра Петрова, а на име одбране тужиоца у висини од 1.232.040,20 динара падају на терет буџетских средстава, те је наложена исплата наведеног износа. Захтевом од 28.12.2017. године тужилац је, преко браниоца, тражио накнаду трошкова кривичног поступка, овај захтев је допуњен 15.01.2018. године, и тужилац је потраживао накнаду трошкова кривичног поступка у износу од 9.843.100,00 динара. Решењем Вишег суда у Панчеву К 6/15 од 10.04.2018. године одбијен је захтев за накнаду трошкова кривичног поступка тужиоца као неоснован и наведено решење је потврђено решењем Вишег суда у Панчеву Кв 65/2018 од 03.05.2018. године. У образложењу решења Вишег суда у Панчеву К 6/15 од 10.04.2018. године наведено је да је одлука донета применом одредбе члана 265 Законика о кривичном поступку који не предвиђа могућност да се разграниче трошкови када је окривљени за једно дело осуђен, а за друго ослобођен, те је суд у целости одбио његов захтев да му се досуде трошкови кривичног поступка јер он на то нема право према одредбама ЗКП. Поступајући по жалби браниоца против наведеног решења Виши суд у Панчеву је решењем Кв 65/2018 од 03.05.2018. године одбио као неосноване жалбе при чему је

образложен и навод браниоца који се тиче примене одредбе члана 264 став 2 ЗКП. Решењем Врховног касационог суда Кзз 1072/2018 од 03.10.2018. године одбачен је као неблаговремен захтев за заштиту законитости тужиоца поднет преко браниоца, адвоката Мирослава Лепојевића, а против решења Вишег суда у Панчеву К 6/15 од 10.04.2018. године и Кв 65/18 од 03.05.2018. године. Тужилац је приликом саслушања навео да је од 09.02.2001. године имао адвоката Слободана Алексића, а касније је ангажовао и адвоката Слободана Врзића из Смедерева који га је бранио и заступао све време кривичног поступка, те је ангажовао и адвоката Боривоја Боровића, да је адвокату Слободану Врзићу плаћао накнаду по договору све време док га је заступао.

Код утврђеног, првостепени суд је закључио примењујући одредбе чланова 6 став 1 Закона о судијама, члана 154 став 1 и члана 172 став 1 Закона о облигационим односима, члана 261 став 1 и 2, члана 262 став 1, члана 264 став 2, члана 265 став 1 и 6 Законика о кривичном поступку да је тужбени захтев тужиоца неоснован. Одлуком поступајућег кривичног суда пред којим је поступак окончан, а сходно законским правилима, одређује се да ли трошкови падају на терет буџетских средстава суда или пак да обавезу о надокнади истих има окривљени, односно осуђени. Лице које је ослобођено од оптужбе или лице у односу на које је оптужба одбијена или лице у односу на које је поступак обустављен или његов бранилац, овлашћени су да поднесу захтев за надокнаду трошкова поступка суду пред којим је вођен поступак. О наведеном захтеву доноси се решење које представља извршну исправу. Тек уколико поступајући кривични суд у року од три месеца од дана подношења захтев не усвоји или суд у року од три месеца не одлучи о наведеном захтеву, окривљени или његов бранилац имају право да од парничног суда захтевају исплату у парничном поступку против Републике Србије. У конкретном случају, како то произлази из утврђеног чињеничног стања, поступајући кривични суд, а по захтеву за накнаду трошкова (трошковнику) одлучио је у року из члана 265 ЗКП, и то решењем К 6/15 од 10.04.2018. године које решење је потврђено решењем Вишег суда у Панчеву Кв 65/2018 од 03.05.2018. године те је на основу наведеног првостепени суд закључио да тужилац у парничном поступку нема право на исплату трошкова у износу као у изреци пресуде. Такође, по оцени првостепеног суда у конкретном случају не постоји основ за обавезивање туженог по основу незаконитог или неправилног рада државног органа јер у одлукама Вишег суда у Панчеву, које се односе на трошкове кривичног поступка тужиоца, нема обележја незаконитог рада па тиме ни основа за обавезивање туженог за накнаду штете по овом основу. Кривични суд је поступао у свему у складу са одредбама Законика о кривичном поступку којима се регулише институт трошкова кривичног поступка. Наведене одредбе Законика о кривичном поступку не установљавају право лицу које је за једно кривично дело осуђено, а за друго кривично дело ослобођено, да му се надокнаде трошкови кривичног поступка које је имао за дело за које је ослобођен од оптужбе. Наведена одлука Вишег суда у Панчеву испитивана је у поступку по жалби и потврђена је решењем Кв већа од 03.05.2018. године.

Правилно је првостепени суд закључио да тужилац неосновано захтева да суд обавезе тужену да му на име трошкова кривичног поступка исплати износ као у ставу првом изреке побиијане пресуде а донета одлука је према становишту другостепеног суда резултат правилног тумачења одредаба члана 264 и 265 Законика о кривичном

поступку.

Жалбеним наводима тужиоца у којима се износи анализа члана 264 и 265 Законика о кривичном поступку те се указује да се правна празнина у том закону, за случај да је окривљени ослобођен за једно кривично дело а осуђен за друго кривично дело, не може се тумачити на штету окривљеног и да одсуство конкретне одредбе закона за последицу треба да има само усвајање захтева за накнаду трошкова у целини а никако одбијање овог захтева, правилност донете одлуке није доведена у сумљу.

Одредбом члана 265 Законика о кривичном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/2011 са каснијим изменама и допунама) прописано је да кад се обустави кривични поступак или се оптужба одбије или се окривљени ослободи од оптужбе, изрећи ће се у решењу, односно пресуди да трошкови кривичног поступка из члана 261 став 2 тачка 1) до 6) овог законика, нужни издаци окривљеног и нужни издаци и награда браниоца и пуномоћника (члан 103 став 3), као и награда вештака и стручног саветника, падају на терет буџетских средстава суда (став 1); ако захтев за накнаду нужних издатака и награде из става 1 овог члана не буде усвојен или суд о њему не донесе одлуку у року од три месеца од дана подношења захтева, окривљени и бранилац имају право да потраживања остварују у парничном поступку против Републике Србије (став 6).

Одредбом члана 264 истога закона прописано је да кад суд окривљеног огласи кривим, изрећи ће у пресуди да је дужан да накнади трошкове кривичног поступка (став1); док лице које је окривљено за више кривичних дела, није дужно да накнади трошкове у погледу дела за која је ослобођено од оптужбе, уколико се ти трошкови могу издвојити из укупних трошкова.

Код чињенице да је против тужиоца вођен јединствени кривични поступак у коме је он за једно кривично дело оглашен кривим а за друго кривично дело је ослобођен од оптужбе, нема места тумачењу одредбе члана 265 Законика о кривичном поступку на начин да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда, с обзиром да примена наведене одредбе подразумева обуставу кривичног поступка или одбијање оптужбе односно ослобађање од оптужбе у целини, што овде није случај.

Неосновано се у жалби тужиоца указује на садржину члана 264 став 2 Законика о кривичном поступку по коме лице које је окривљено за више кривичних дела није дужно да накнади трошкове у погледу дела за које је ослобођено од оптужбе уколико се ти трошкови могу издвојити из укупних трошкова. Наиме, ставом првим наведене одредбе прописана је обавеза окривљеног кога суд огласи кривим да накнади трошкове кривичног поступка а став други указује на сразмерно смањење износа који је окривљени дужан платити уколико је за неко од више кривичних дела ослобођен од оптужбе а уколико се ти трошкови могу издвојити од укупних трошкова, што само потврђује да се у таквој ситуацији окривљени не може ослободити плаћања трошкова кривичног поступка у целини.

Стоје наводи из жалбе тужиоца да у тужби није указивао на неправилан рад кривичног суда као основ за накнаду штете и да суд није био у обавези да наведене околности цени. Међутим, у случају када је тај суд изнео и јасне разлоге због којих нису испуњени услови да се применом члана 264 и 265 Законика о кривичном поступку тужиоцу не могу досудити трошкови кривичног поступка када је ослобођен од оптужбе за једно од два кривична дела због којих је поступак против њега вођен, изнети наводи су без значаја за оцену правилности побијане одлуке.

Околност да је тужилац више година боравио у притвору због кривичног дела у погледу ког је ослобођен од оптужбе, без значаја је за одлучивање у овој правној ствари а тиче се његових права која може евентуално осварити као лице неосновано лишено слободе.

Остали наводи из жалбе су били предмет оцене али како нису од утицаја за доношење другачије одлуке, нису посебно образлагани.

Из изнетих разлога на основу члана 390 ЗПП одлучено је као у изреци.

Потврђена је и одлука о трошковима парничног поступка који су на основу члана 150, 153, 154 и 163 ЗПП туженој правилно признати и обрачунати.

Имајући у виду успех тужиоца у другостепеном поступку одлучено је као у ставу другом изреке ове пресуде на основу члана 165 став 1 у вези са чланом 153 ЗПП.

Председник већа-судија
Драгана Миросављевић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић